

Ne več tako aktualni intervju

Še en kongres zaradi kongresa

Zvezni kongres ZSMJ (18. in 19. december 1982 v Beogradu) je s samim svojim aktom zaključil kongresno leto 1982. Toda, čeprav bi lahko rekli, da je že zdavnaj minil, ne bomo šil kar tako mimo, ker so bili na njem kar trije naši mladinski delegati: Tone Skušek, Tone Krušič in Matjaž Prinčič. Njihove razprave so bile zelo dobro pripravljene, posebno pa je izstopala Matjaževa, ki se je dotaknila gospodarskega položaja in položaja mladih v njem.

— Ne spomnim se, da bi bile kdaj priprave na kakšen kongres ZSMJ takšne, kot tokrat. Gradiva, prevedena v slovenščino, ste dobili zadnji hip. Slišati je bilo tudi »nevarne« ideje, da bi zato slovenski delegati celo bojkotirali kongres. Toda kasneje ste se dogovorili, da boste to vprašanje sprožili na plenarnem zasedanju.

● Da, nekaj takega je bilo, res. Gradivo smo dobili teden dni pred odhodom, tako da časa za kakšno javno razpravo sploh ni bilo. Delegati smo se sestali dvakrat, ga pregledali in dali pripombe. Samo gradivo je bilo prevedeno v kriminalno slovenščino. Zaradi takšnih nepopolnih priprav je tudi vzklikla ideja o bojkotu, toda sprevideli smo, da to ne bi imelo smisla, pa smo se odločili, da svoje pripombe povemo na plenarnem zasedanju. Toda takrat smo bili tako zaposleni s sprejemanjem amandmajev in poročil o delu komisij, da se nam ni zdelo primerno sprožati še to vprašanje. Okrog tega je bilo tudi veliko zakulisnega dogajanja, o čemer pa ne bi govorili.

— Zdi se mi, da so od kongresa vsi veliko pričakovali. Govorili so, da bo prinesel radikalen preobrat in podobno, toda sledilo je razočaranje, razumljivo. Zakaj?

● Ne vem, od kod takšna pričakovanja, saj so že sami dokumenti jasno kazali, da ne bo nič novega. Mladina se še vedno ne vključuje v reševanje gospodarske politike. Večini še ni prodrlo v zavest, da je samoupravljanje treba drugače graditi. Čutiti je bilo slepo podporo ukrepom ZIS, težnjo po ugotavljanju stanja, kakršno je, brez vsakršnih zahtev po ugotavljanju odgovornosti ali pa do drugačne ekonomske politike, kot jo predstavlja ZIS.

— Naj tu omenim tudi zanimivo misel iz tvoje razprave: »Izhajajoč iz Marxovih besed: Ni pravice brez dolžnosti in ne dolžnosti brez pravice, pomeni odgovornost enega izmed temeljnih družbenih odnosov in barometer družbene etičnosti. Pri nas pa

imamo odgovornost na ravni rodovne skupnosti, ko za prekršek posameznika odgovarja celo pleme. Dejstvo je, da tako za stanje na Kosovu, kot za naše dolgove in za velike zgrešene investicije ni še nihče odgovarjal.« Zelo radikalne ugotovitve, sicer ne nove, pač pa enkrat na glas povedane. Na kakšen odmev je naletela tvoja razprava?

● Razpravo so simultano prevajali in to tako slabo, da je vse skupaj izzvenelo, kot da se navdušujem nad stanjem v ekonomiji, v bistvu sem ga pa skušal realno oceniti in na podlagi tega pokazati slabosti. Po razpravi sem slišal nekakšno godrnjanje, toda nerazločno in ne na glas. Na hodniku me je neki Hrvat zelo boječe prosil, da mu posodim razpravo, da jo prebere. Sicer pa so jo objavili tudi v časopisu Politika.

— Kot skupni imenovalac vseh razprav je bila seveda nezaposlenost mladih. Mnogi so ponujali različne rešitve: večjo solidarnost zaposlenih do nezaposlenih, dodatno zaposlovanje v kmetijstvu, ljudsko posojilo za odpiranje novih delovnih mest, samozaposlovanje. Kaj lahko poveš o teh razpravah?

● O tem smo veliko razpravljali v komisiji za družbenoekonomski položaj. Toda razprave so se omejevale na ugotavljanje stanja in rešitve znotraj obstoječih struktur, zlasti na zmanjševanje delovnega časa. To je absurd. Razpravo je treba izpeljati v drugi smeri. Nezaposlenost je le zunanji odraz temeljnih gospodarskih problemov. Edina realna rešitev se mi zdi ideja o samozaposlovanju.

— Povej nam kaj več o tem?

● Tu gre za nekakšno obliko mladinskih združenj. Združujejo se mladi strokovnjaki (ekonomisti, pravniki idr.), nudijo svoje storitve in so pri tem vezani na trg. To bi bilo možno izpeljati, toda prej moramo predlog bolj podrobno dodelati.

— Nadaljnja točka, ob kateri so se kresala mnenja, je bil predlog hrvaških delegatov, naj mladinski funkcionarji ne bi bili starejši od 27 let. Ali se ti ne zdi to kot metanje peska v oči?

● Da, to to je zakrivanje oči pred resničnimi problemi. V bistvu je šlo spet za zakulisne igre. Slovenska delegacija vztraja na opredelitvi iz svojega statuta, ki se glasi, da so mladinski funkcionarji lahko starejši od 27 let, če so aktivni in če jih mladinska organizacija potrebuje.

— Slišati je bilo, da so v eni od komisij imeli opravka tudi organi UJV. Ali veš kaj več o tem?

● To dezinformacija je spravil v eter Radio Študent. Ne vem, kje so jo dobili, ker sem se tudi sam pogovarjal z ljudmi, ki so bili v tej »sumljivi« komisiji, pa nihče o tem nič ne ve. To je povsem izmišljeno.

— Kaj pa praviš na to, da na kongres ni bilo povabljenih tujih delegacij? Ali se ti ob tem porajajo kakšne asociacije?

● O tem sploh nisem razmišljal. Povedali so, da jih niso vabili zaradi varčevanja. To je uradna razlaga.

— In s kakšnimi vtisi si prišel nazaj v svoje okolje? Ali na OK ZSMS pripravljate kakšne konkretne smernice za delo na podlagi kongresnih ugotovitev?

● Nazaj sem prišel s spoznanjem, da sem bil še na enem kongresu, ki je bil sklican samo zato, da je bil, skratka farsa. Tak način in odnos bi morali spremeniti. To bi morala biti nekakšna oblika delovnega sestanka, kjer bi izmenjali mnenja, izkušnje, kjer bi dobili napotila za nadaljnje delo. Kongresi ne bi smeli biti le predavanja, pač pa delovni pogovori. Zato se mi zdi primeren predlog, naj bi bili kongresi po potrebi in ne zaradi kongresov.

Na OK ZSMS smo sestavili program dela za letos

Največ poudarka dajem iskanju vzrokov za stanje, kakršno je. Menimo, da je administracija pri nas prišla že na takšne pozicije, da lahko izvaja politični in »strokovni« monopol nad gospodarstvom. Rešitev iz tega vidimo v doslednem spoštovanju usmeritev Kraigherjeve komisije, kar pomeni izključitev politike iz procesa valorizacije investicij in spoštovanje ekonomskih zakonitosti v gospodarstvu. In pri vsem tem lahko OO ZSMS delujejo na dveh področjih: pri ugotavljanju individualne in kolektivne odgovornosti ter s tem, da se aktivno vključujejo v ekonomsko politiko delovnih organizacij in zastopajo ekonomsko logiko pri odločitvah. Na tem temelji naš program.

Vilma Prezelj

Gradnja poti spominov in tovarištva

Spomladi se delo nadaljuje

Minilo je že desetletje, kar so se delovni ljudje in občani našega mesta odločili, da bodo v trajen spomin meščanom Ljubljane zgradili Pot spominov in tovarištva (PST), s katero se bodo na najbolj neposreden način oddolžili prejšnjim generacijam za vse junaštvo in herojstvo, ki ga je Ljubljana pokazala v boju proti okupatorju in domačim izdajalcem.

V času NOB je padlo 2000 Ljubljancev, 6000 jih je odšlo v partizane, 57 jih je narodnih herojev. Za vse to herojstvo je bila Ljubljana, kot prvo mesto v Jugoslaviji, odlikovana z redom narodnega heroja, s katerim jo je odlikoval tovariš Tito.

Dosedanja gradnja PST je potekala v skladu s sprejetimi usmeritvami SZDL in sprejetim družbenim dogovorom. Kaj je bilo torej narejenega v preteklem letu:

— ob severni mestni obvoznici (400m): izdelani so bili izvedbeni načrti, pridobljena soglasja in zemljišča ter zakoličena os trase,

— ob Ulici ljubljanske brigade (420m): izdelani so bili izvedbeni načrti, pridobljena soglasja in zemljišča ter zakoličena os trase,

— od Djakovičeve ulice do kamniške proge (1150m): pridobljena so bila soglasja in zemljišča, zakoličena os trase in izdano gradbeno dovoljenje — odsek je v gradnji. Opravljena so že pripravljajna dela, strojni odriv humusa, nastala in planirana je tamponska podlaga. Spomladi bo mladina delo nadaljevala in zaključila do meseca julija.

Da pa bi ta izjemen spomenik bil vse leto urejen in vzdrževan, so dolžne skrbeti krajevne skupnosti, skozi katere PST gre oziroma nanjo mejijo.

Za katere odseke morajo skrbeti krajevne skupnosti v Šiški:

— za odsek, ki poteka od občinske meje do ceste Draga v Kosezah (1408m),

— odsek od Ulice bratov Učakar do Levičnikove ulice (393m),

— odsek ob Levičnikovi ulici (300m),

— odsek od Vodnikove do Celovške ceste (658m) ter za

— odsek ob Celovski cesti (408m).

Torej je v Šiški skupaj 3167m pešpoti z obojestransko zelenico, opremo in posajenim drevjem, za katere urejenost moramo vsi skrbeti. Tudi tako se bomo oddolžili našim očetom in dedom.

Vilma Prezelj